

MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
ČESKÉ REPUBLIKY

Praha 22. 1. 2024
č. j. MSP-583/2023-OSV-OSV/9
Počet listů: 4

Rozhodnutí

Ministerstvo spravedlnosti ČR jako správní orgán podle ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ust. § 16 odst. 3 a ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ust. § 90 správního řádu, **rozhodlo o odvolání** pana **Jana Šinágla**, bytem Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák (dále jen „žadatel“) ze dne 6. 1. 2024, **proti rozhodnutí Okresního soudu v Děčíně** ze dne 4. 1. 2024, sp. zn. 50 Si 169/2023, **t a k t o :**

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se **rozhodnutí Okresního soudu v Děčíně ze dne 4. 1. 2024, sp. zn. 50 Si 169/2023**, kterým bylo rozhodnuto, že se odmítá žádost žadatele o poskytnutí rozsudku ve věci Jany Vlčkové a Ing. Petra Vlčka vyhlášeného dne 9. 8. 2023, **p o t v r z u j e a odvolání se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Okolnosti předcházející napadenému rozhodnutí

- 1 Žadatel požádal dne 11. 8. 2023 Okresní soud v Děčíně (dále jen „orgán prvního stupně“) jako povinný subjekt ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o poskytnutí rozsudku ve věci Jany Vlčkové a Ing. Petra Vlčka vyhlášeného dne 9. 8. 2023.
- 2 Přípisem ze dne 14. 8. 2023 orgán prvního stupně vyzval žadatele k upřesnění plné moci a upřesnění žádosti, což žadatel dne 15. 8. 2023 napadl stížností. Následně, dne 1. 9. 2023, orgán prvního stupně, aniž by žadatelovu stížnost předložil nadřízenému orgánu, rozhodl o odmítnutí žádosti. Následnému odvolání, kterým žadatel brojil proti výše uvedenému rozhodnutí, nadřízený orgán vyhověl, když napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání. I po novém projednání věci orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 19. 9. 2023, s odkazem na ust. § 15 odst. 1 a ust. § 8a odst. 1 InfZ, žádost v plném rozsahu odmítl. Žadatel se i tentokrát proti uvedenému rozhodnutí úspěšně odvolal, protože nadřízený orgán opětovně

napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil orgánu prvního stupně. Nadřízený orgán ve svém rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 19. 9. 2023 sice konstatoval, že výchozí úvahy a argumenty orgánu prvního stupně jsou správné, nicméně orgánu prvního stupně vytkl, že se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně nevypořádal s ústavní povahou práva na informace, tedy že nezvážil, zda vyloučení požadované informace svědčí důvod spočívající v ochraně hodnot uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, resp. zda je toto omezení v demokratické společnosti nezbytné.

- 3 Orgán prvního stupně věc znovu posoudil a dne 4. 1. 2024 rozhodl o odmítnutí předmětné žádosti o poskytnutí informace.

Napadené rozhodnutí

- 4 Orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí ze dne 4. 1. 2024 odkázal na ust. § 15 odst. 1 a ust. § 8a odst. 1 InfZ, na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, na ust. § 81 odst. 2 a ust. § 86 občanského zákoníku a na čl. 4, 5, a 6 obecného nařízení o ochraně osobních údajů.
- 5 V odůvodnění předmětného rozhodnutí orgán prvního stupně konstatoval, že požadovaná informace se týká tzv. opatrovnické věci, resp. péče o nezletilé děti. Rozsudek proto obsahuje množství osobních údajů o soukromém a rodinném životě účastníků řízení, z nichž jsou žadateli známi nejméně Jana Vlčková a Ing. Petr Vlček, které jmenoval v žádosti. Orgán prvního stupně dále uvedl, že soukromý a rodinný život člověka jsou významné hodnoty chráněné ústavním pořádkem České republiky.
- 6 Orgán prvního stupně dále uvedl, že z žádosti nevyplývá, že by dotčené osoby patřily mezi osoby, které aktivně vystupují ve veřejném životě, a které by tak měli snést případný přiměřený zásah do svého soukromí. Nadto by se takové informace nutně dotýkaly i osob nezletilých, jejichž soukromí by bylo rovněž narušeno.
- 7 Dle orgánu prvního stupně by ochranu informací o soukromém životě nezajistila ani důsledná anonymizace rozsudku.
- 8 Orgán prvního stupně rovněž konstatoval, že nezjistil, že by žadateli svědčila některá z tzv. zákonných licencí podle ust. § 88 a ust. § 89 občanského zákoníku. Orgán prvního stupně tak uzavřel, že zásah do soukromého a rodinného života, který by spočíval ve sdělení informací o osobních vztazích, resp. rodinných problémech dotčených osob, není možné ospravedlnit abstraktní kontrolou veřejné moci v podobě výkonu žadatelova (politického) práva na informace, neboť nebyla shledána žádná mimořádná okolnost, která by svědčila o převaze veřejného zájmu nad ochranou soukromí (resp. osobních údajů) dotčených osob.
- 9 Z uvedených důvodů orgán prvního stupně rozhodl, že požadované informace žadateli neposkytne.

II.

Odvolání

- 10 Dne 6. 1. 2024 bylo orgánu prvního stupně doručeno odvolání žadatele proti rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 4. 1. 2024.

- 11 Ve svém odvolání žadatel pouze uvedl, že (cit:) „... *potřetí se odvolávám proti rozhodnutí předsedy OS Děčín Mgr. Jana Tichého, prostřednictvím jeho soudu v zákonné lhůtě. Důvody není třeba uvádět. Dostatek jich poskytl sám pan předseda soudu ve svém rozhodnutí.*“.
- 12 Orgán prvního stupně odvolání nevyhověl a předložil jej dne 18. 1. 2024, ve lhůtě dané InfZ, spolu se svým spisovým materiálem sp. zn. 50 Si 169/2023 nadřízenému orgánu k dalšímu postupu.

Posouzení odvolání

- 13 Odvolání je včasné a přípustné. InfZ sice neupravuje odvolací lhůtu, avšak podle ust. § 20 odst. 4 InfZ se pro odvolací řízení použijí při postupu podle tohoto zákona ustanovení správního řádu. Podle ust. § 83 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů. Odvolání bylo orgánu prvního stupně doručeno dne 6. 1. 2024, nelze tedy než uzavřít, že odvolání je včasné.
- 14 Podle ust. § 16 odst. 1 InfZ lze proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti podat odvolání. Jelikož podání odvolání proti napadenému rozhodnutí není ze zákona vyloučeno, odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou a podané odvolání též splňuje obecné náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, nelze též než uzavřít, že podané odvolání je přípustné.
- 15 Podle ust. § 82 odst. 1 správního řádu lze odvoláním napadnout výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení. Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřipustné. Odvolání musí mít náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.
- 16 Nadřízený orgán na základě řádně, včas a oprávněnou osobou podaného odvolání přezkoumal rozhodnutí orgánu prvního stupně podle ust. § 89 odst. 1 správního řádu. Nadřízený orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání.
- 17 Nadřízený orgán vycházel ze spisu Okresního soudu v Děčíně sp. zn. 50 Si 169/2023, napadené rozhodnutí ze dne 4. 1. 2024 přezkoumal a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

III.

Právní rámec

- 18 Podle Listiny základních práv a svobod (dále je „Listina“), která je součástí ústavního pořádku České republiky, patří právo na informace mezi základní politická práva. Dle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného

zdraví a mravnosti. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

- 19 Výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod zakotvené v čl. 4 odst. 4 Listiny stanoví, že při užívání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.
- 20 Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu. Užívání práv zde uvedených s sebou ovšem nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a proto může podléhat určitým omezením. Tato omezení mohou být stanovena pouze zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.
- 21 Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svém čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.
- 22 Podle názoru nadřízeného orgánu je právo na informace jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je InfZ. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v ustanoveních § 14 a 15 InfZ. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poskytnutí informace v souladu s žádostí. Omezení práva na informace vycházející z principů uvedených v Listině a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech je přesně vymezeno v ustanoveních § 7 až 12 InfZ. Povinný subjekt tedy při posuzování žádosti o informace musí vždy zvážit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací, jimiž jsou zejména:
1. osobní údaje [viz § 8a a § 8b InfZ, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) a ustanovení zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů],
 2. informace o soukromí (viz § 8a InfZ a ustanovení § 84 až 90 občanského zákoníku),
 3. utajované informace (viz § 7 InfZ a ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti),
 4. obchodní tajemství (viz § 9 InfZ a ustanovení § 504 občanského zákoníku),
 5. další informace, které jsou chráněné podle zákona č. 106/1999 Sb., např. informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a c) nebo § 11 odst. 3,

6. další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů (např. bankovní tajemství, telekomunikační tajemství aj.),

a v rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení veškeré ostatní informace poskytně. Při posuzování vychází z respektu k principům minimalizace a selekce zakotveným v ustanovení § 12 InfZ, podle něhož povinný subjekt provede všechna omezení práva na informace tak, že poskytně požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

- 23 Podle ust. § 15 odst. 1 InfZ: „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (...), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“

IV.

Aplikace na předmětný případ

- 24 Z obsahu spisu orgánu prvního stupně sp. zn. 50 Si 169/2023 vyplývá, že žadatel v žádosti o informace požadoval poskytnutí rozsudku ve věci Jany Vlčkové a Ing. Petra Vlčka vyhlášeného dne 9. 8. 2023.
- 25 Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, orgán prvního stupně vycházel ze skutečnosti, že žadateli je známa identita účastníků řízení, kteří v předmětném řízení vystupovali, a proto považuje znění celého žadatelem požadovaného rozsudku za osobní údaj dotčených fyzických osob.
- 26 Nadřízený orgán opět připomíná, že se rozhodovací činnost soudů vyznačuje specifiky, pramenícími z povahy nezávislé soudní moci a její úlohy ve státě. Tato specifika reflektoval i zákonodárce a promítl je do ust. § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, podle kterého se s výjimkou rozsudků informace o rozhodovací činnosti soudů neposkytují. Tyto výjimky jsou na úrovni InfZ představovány výslovnou povinností poskytovat písemná vyhotovení rozsudků. Není však pravdou, že z uvedeného ustanovení InfZ lze dovodit povinnost poskytovat jakékoli soudní rozsudky bez ohledu na jejich obsah. Vždy je povinností povinného subjektu, aby zvážil, zda vyžádaný dokument neobsahuje informace, jejichž poskytnutí právní předpisy neumožňují. V případě, že žadatel přesně identifikuje konkrétního účastníka soudního řízení, je nutné s tímto ohledem nahlížet i na další informace týkající se této osoby. Nadřízený orgán tak zdůrazňuje, že potenciálně by mohlo dojít až k odmítnutí celé žádosti o informace, jelikož poskytnutím jakéhokoli údaje (byť i takového, který by v případě obecné žádosti o poskytnutí informací, jež není výslovně vztažena ke konkrétnímu subjektu, byl poskytnutelný) by došlo k zásahu do ochrany osobních údajů (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, 401 s.).
- 27 Nezbyvá než konstatovat, že výchozí úvahy, jež orgán prvního stupně formuloval ve svém rozhodnutí, jsou správné. Žadatel zná identitu dotčených osoby, ve své žádosti je označil jménem a příjmením, proto by v zájmu ochrany jejich práv neměly být další údaje o těchto osobách žadateli poskytnuty.
- 28 Nadřízený orgán nadto konstatuje, že z ust. § 8a InfZ vyplývá povinnost poskytovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen

v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Takovými právními předpisy jsou především obecné nařízení o ochraně osobních údajů, zákon o zpracování osobních údajů a ust. § 84 až 90 občanského zákoníku. Podle ust. § 86 občanského zákoníku platí, že nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ust. čl. 4 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů definuje pojem osobní údaj jako veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě. Za identifikovatelnou fyzickou osobou je přitom třeba považovat tu, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

- 29 Podle ust. § 8a odst. 2 InfZ povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Z uvedeného důvodu platí, že právo na informace nezahrnuje automaticky právo na poskytnutí údajů, které identifikují účastníky řízení, svědky či osoby poškozené, přičemž v každém konkrétním případě je nutné zkoumat, zda lze v dané věci shledat legitimní zájem na tom, aby se takové údaje staly součástí veřejné diskuze. Takovým případem by podle nadřízeného orgánu mohla být například situace, kdy osoby veřejně činné vystupují v soudním řízení v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která vykonává veřejnou funkci nebo usiluje o její výkon (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 73/2010-112 ze dne 4. 7. 2011). Nadřízený orgán odkazuje rovněž na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 4/2012-76 ze dne 27. 6. 2012, v němž tento soud vyslovil názor, že důležitou otázkou je, zda je daný osobní údaj součástí výlučně soukromí subjektu údajů, nebo zda náleží též do veřejné sféry, tedy zda je na jeho znalosti veřejný zájem.
- 30 Z předloženého spisového materiálu nevyplývá, že by dotčené fyzické osoby byli ve veřejném životě aktivní, přičemž sám žadatel nic takového netvrdí. Je tedy třeba přiklonit se k závěru, že žadatelem požadované informace se v posuzovaném případě vzhledem k výše uvedeným souvislostem vztahují výlučně k soukromí identifikovaných fyzických osob.
- 31 V této souvislosti je pak nutno připomenout zásadu, podle níž je v každém konkrétním případě nutné zkoumat, které z ústavně zakotvených práv, jež proti sobě stojí v konfliktu, je třeba upřednostnit. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řešení takové kolize spočívá v tzv. testu proporcionality, jenž sestává ze tří kritérií, a to testu vhodnosti, potřebnosti a porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv.
- 32 Z kontextu výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že orgán prvního stupně posuzoval vzájemně si kolidující ústavně zakotvená práva, tedy konkrétně právo na informace a právo na soukromý a rodinný život člověka, zahrnující rovněž ochranu osobních údajů fyzických osob. Nadřízený orgán se v nyní posuzovaném případě přiklání k názoru autorů komentáře k InfZ, podle něhož není k přezkoumatelnosti rozhodnutí v případech, v nichž je nutnost chránit určitou informaci zcela zjevná, nutné, aby se povinný subjekt v odůvodnění testem proporcionality výslovně zabýval. Za takový zjevný případ pak autoři označili požadavek na poskytnutí citlivých údajů (srov. FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš; JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-

7400-273-1, s. 625 až 626). Nadřízený orgán má dále za to, že v takových případech postačí na tomto stupni řízení adekvátní úvaha o porovnání proti sobě stojících ústavních práv. Ačkoliv tedy odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahy vedené na jednotlivých stupních testu proporcionality, lze z něj dovodit, z jakých důvodů orgán prvního stupně dospěl k závěru, podle něhož je žadatelovu žádost třeba odmítnout.

- 33 Orgán prvního stupně správně tedy nezůstal pouze u podřazení požadovaných informací pod jednu z výjimek z práva na informace upravených v InfZ, nýbrž konstatoval, že z žádosti nevyplývá, žádný veřejný zájem na poskytnutí požadované informace. Orgán prvního stupně tedy dospěl k závěru, že ochrana soukromí dotčených osob jednoznačně převažuje nad žadatelovým právem na poskytnutí informace.
- 34 Pouze pro úplnost pak nadřízený orgán zdůrazňuje, že v rámci testu vhodnosti je nezbytné zodpovědět otázku, zda omezení základního práva na informace umožňuje dosáhnout sledovaného cíle. Základní obecný cíl práva na informace, z něž nadřízený orgán musí vycházet, popsal Ústavní soud v již zmiňovaném usnesení sp. zn. III. ÚS 156/02 ze dne 18. 12. 2002. Ústavní soud v tomto svém nálezu uvedl, že „*právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze“.*
- 35 Z toho lze dovodit, že právo na informace má charakter nástroje, který má být využíván jako prostředek účasti na veřejném životě. Jeho smyslem rozhodně není zneužívání pro uspokojení ryze soukromých zájmů. Nadřízený orgán si je vědom toho, že při posuzování jednotlivých žádostí není možné zohledňovat důvod, pro nějž žadatel o dané informace žádá, avšak v případě, kdy dochází ke kolizi dvou na stejné úrovni stojících základních lidských práv (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. 3. 2010), je třeba se zabývat také touto otázkou.
- 36 Nadřízený orgán proto shrnuje, že vzhledem k informacím, které má k dispozici, v tomto případě uznává možnost existence právního zájmu žadatele na získání požadovaných informací, tento právní zájem je však ryze soukromého charakteru.
- 37 Nadřízenému orgánu přitom v nyní posuzovaném případě v rámci testu vhodnosti nezbylo než vzít v potaz toliko základní cíl práva na informace vymezený například v citovaném nálezu Ústavního soudu. Nadřízený orgán ve shodě se závěrem orgánu prvního stupně konstatuje, že v poskytnutí žadatelem specifikované informace žádný širší význam pro společnost a už vůbec ne možnost participace občanské společnosti na věcech veřejných nespátřuje.

V.

Závěr

- 38 S ohledem na výše uvedené ve shodě s napadeným rozhodnutím nadřízený orgán uzavírá, že žádost o informace byla orgánem prvního stupně odmítnuta v souladu s InfZ a s ustálenou soudní judikaturou.
- 39 Nadřízený orgán shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným, neboť jeho odůvodnění je jasné, srozumitelné a plynou z něj právní úvahy, jakož i úvahy, jimiž se orgán prvního stupně při vydání rozhodnutí řídil.
- 40 Nadřízený orgán neshledal žádnou vadu napadeného rozhodnutí ani řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, které by mohlo zapříčinit rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy, ani nesprávnost napadeného rozhodnutí, k níž by nadřízený orgán musel přihlédnout ve veřejném zájmu, nebo již by žadatel namítal.
- 41 S ohledem na výše uvedené shledává nadřízený orgán postup orgánu prvního stupně a napadené rozhodnutí v souladu s právním řádem České republiky. Nadřízený orgán proto odvolání žadatele zamítá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Mgr. et Mgr. Jacek Morávek
vedoucí oddělení styku s veřejností
Ministerstva spravedlnosti ČR

„otisk úředního razítka“

Rozdělovník:

- 1) Jan Šinágl, Ulice bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, DS: u2zs3bk
- 2) Okresní soud v Děčíně, Masarykovo náměstí 1, 405 97 Děčín, DS: qqufvh3